

Şiirlerde İstanbul 1

– Fedai GÜVEN · 25 Kasım 2010

Sen gittin ya, İstanbul bitti.
Sokağın boş, penceren kapalı
Ne yana baksam? neyi görsem Aşına yüzlerde hep sen... Mümkün değil, untabilsen
Bir paslı bıçak yarası kaldı
Kalbinin üzerinde İstanbul'un
Beyoğlu suskun, Bebek puslu,
Aksaray da salınmıyor yosmalar
Ustura keşiğinde karardı geceler
Martılar uçmuyor simit peşine,
Gemilerde bir eda, bir naz
Balıklar uğramaz oldu Boğaz'a
Kızkulesi hep ağlamaklı
Üsküdar da yağmıyor yağmur,
Cumbalı evler de inlemez katibim.
Eyüp`den duyulmuyor ezanlar,
Altın boynuz'u Haliç`in...
Sırlarını dökmüş denize
Tophane den geçemez oldum
Sulukule de taşlar, topraklar, Küfürler yağıyor üstüme
Her gördüğüm kin kusuyor, Nefretleri, öfkeleri bana
Göndermişim diye Seni.
Bir akşamı ayrılırken...
Sıradan bir akşamı işte,
Yine doluydu caddelerin
Koşuşturuyor insanların
Bir renk seliydi çırpınan,
Avaçlarımda mavi deniz,
Bir ben değilim Sana hasret,
Bir ben değilim yapayalnız, Vurgun yemiş misâli Örselenmiş yüreğim... Farz et ki; ben bir gülüm
Kırmızı, mavi, beyaz... Kokusunu unuttuğun, Sana muhtaç, sana susuz Yorgun, aç ve uykusuz, Bıraktın
ya, İstanbul gibi... O da şimdi duygusuz. Anlasana bizi, bilsene! Alsana yüreğine, sevsene!
Gül'ün soluyor görsene! Ölmek üzere bu şehir... Gamzelerine gömsene! Yetmedi mi çektiklerin? Ayağa
kalk! gül'İstanbul, Çok ağladın bitsin artık Bir kere de gül İstanbul. Not: Yaptığı yorumuyla son dörtlüğe
ilham veren değerli kardeşim İlker Özışık beyefendiye çok teşekkür ederim. .